

**góðgæti frá Frants ...
vert at bíta merki í**

HEILSÖLA

P/F FRANTS RESTORFF

pf

Skála skipasmiðja & handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskur installatiónir
Skipstúgerð
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvorbúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

Telefon: 5145 - 5265
Telg.: Kjalbro, Klakksvík
Telex 20

**KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL**

Pf. J. F. KJÖLERO

SKULA TIT BRÚKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

Allir
litir
eru
í

ELABOGANUM

fakliga
málningahandlinum
í Tórsgøtu 16
tlf. 2120. Tórshavn

faroe airways

FÆROERNE
SHETLAND
ORKNEYÖERNE
STAVANGER
KOBENHAVN

**HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
TOSID FYRST VIÐ**

faroe airways SÖRVÁGUR TLF. 103

Telegrafboð

Á telegrafstöðini eru pláss leys fyri tveimum boðdreingjum ella -gentum á 16—17 ára aldri.

E. Akraberg Hansen.

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tóg, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av feroyskum tógv.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

LESID SOSIALIN

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg var aftast. Eg vendi mær á eitt lítið — sum vant uttan at hava tað fyrri neyðini — og hugdi.

Máin var undanaftur komin og skein blankt á teir tveir menninar hinumegin. Tað var eitt av teimum væltrofni, sjáldsomu myndunum, tað hendir seg at fáa, tá ið eldvágnur koyrir framvið upplýstum kamarsvindeyga — myndin virkar so sterkt, tí ein veit, at ein átti ikki at sæð hana. Eg sá faðir Doonan siga okkurt við Charlie so spakuliga. Hann styðjaði hann og streyk so lættentur eftir ørmunum á honum fyri at lætta honum um trýstið í brenda holdið. Ikki veit eg, um tað kann sigast at vera at spotta, men myndin minti meg á annan leik, um síðstu troystarins orð til annan illgerðsmann: »f dag skal tú verða við mær í páradisinum.« So koyrdi vágnurin fram um vindeygad og eg við honum. Óvitarnir vóru sum øll onnur børn uttan fatan av hesum ofri, og teir hvurvu brátt, men bjargarar teirra vóru eftir til at fara niður í tað páradis, ið ikki slapsi undan.

Skakaður hugsaði eg at hetta kanska kundi lekja meg f... ta sjúkuna eg hevði, alíð at lita um óksl.

Vit høvdu hálvanannan tíma um at ganga oman at býnum. Tá var so við og við vorðið hálvaljóst.

Vit stöðgaðu bert eina ferð á fyrri at svala á teim neyðar deyð troyttu børnum. Faðir Doonan hevði sagt, at tað seinasta pettið fði út eftir tí ótrúligu sjón: tveir dimmir eldförspinnar, meistararnar, ið dagaðu upp undan rivinum. Vit vóru um at kýka, sum vit runnu. Við róp og levint sum ør (hvadani fingi vit megina frá?) — og tá vit óttaðust fyrri, at teir ikki skuldu hoyra okkum, kyndu vit bál av nøkrum sprekum og peiggaðu upp í loft við teimum, meðan vit skundaðu okkum inn ímillum húsin.

Býurin var bert toftir, upp-givnar av Guði og monnum. Síðsta gosið hevði beint fyrri til seinasta. Nakrar av krambúðunum brunnu meira og minni. Einkí hoyrdist uttan brakanin av eldinum og deyðans tønn.

valdaði yvir teimum tómu gotunum. Ein spökisbýur, har einki rordist — uttan ein hundur. Hann kom goygjandi ímóti okkum út úr einari toft — ein skeinkistovuvertur hevði tikið hann til sín; hann virkar eins og vit sum kuml um lívsins seiggi.

Við teimum seinastu evnum vit áttu komu vit so oman á bryggjuna. Teir høvdu varmast okkum; bátur var á veg rundan um nesið eftir okkum. Tann norsk skiparin var um at missa alla vón um, at trúgva vaktar-tenasta hansara skuldi geva úrslit; hann vildi valla trúgva egnu eygum sínum. Tá ið vit stóðu á dekkinum. Seinni fortaldi hann mær, at um fyra og ein hálvan minutt (um sólarris) var hann farin undir segl og rýmdur frá tí sundurmalna ósku kostinum, ið var eftir av oynni; hann hevði ikki blundað í tvær nætur, meðan hann hevði start upp ímóti tí útskrædda goshol-inum. Hann segði tað vera sum at standa hjálpalessur í djóragarði, meðan mannulvar vóru sleptir leysir úr buri.

Ja, segði eg, hvit tevjaðu andan av ulvinum.»

Nú sátu ella lógu vit her á bryggjunni í gráa morgunlýsinum sum dungi av mannaslógi og bíðaðu. Og alt í einum kemur Harry Frobisher og tekur í arm-in á mær. Hann var farin frá Camille, ið sat og sivaði á bryggjuspordanum. Hann hugdi

spentur yvir á hana og tók meg til viks.

»Sig okkurt við hana frá mær, vilja tygum.« teskaði hann, og eg skilti, at hann var í villareidi við seg sjálván. Sjónligt var, at okkurt óvantað kundi koma frá honum nær sum helst.

Men tað var so, at eg fekk hildið eyguni opin. Mær longdist so hjartaliga eftir einum litl-um lúri, meðan vit bíðaðu eftir, at báturin skuldi koma innat. Argur segði eg: »Nú fer hon her. Kunnu tygum ikki sjálvur fara at siga henni tað?»

Hann hevði seg aftur frá mær. »Nei, eg hevði ikki orkað at sagt henni tað. Tygum kunnu siga tað fyrri meg. Sig henni, at eg vænti at mótast aftur við henni einiferð. Tygum vita best hvussu soverðið skal sigast.»

Eg var framvegis hálvsjiv-andi, og kvatliga svaraði eg hon um: »Eg veit ikki hvat tað er, tygum siga.»

»Eg nýðist at fara avstað-aftur.»

Hetta vakti meg. »Fara avstað aftur?« eg gløddi at hon-um. »Hvat meina tygum við tað?»

Hann herði á málið: »Tað ber mær ikki til at lata teir vera einsamallir haruppi, ella hvussu? — Onkur má vera hjá teimum.»

»Men tygum kunnu yvirhov-ur einki hjálpa teimum.»

»Tað er ikki tað, eg meini við.»

»Hvat er tað so?»

Illur tók hann uppaftur, sum at eg skuldi verið ein menniskja við steinhjarta: »Onkur má vera hjá teimum. Bara fyrri at sita hjá teimum, tala við teir. Teir kunnu ikki vera so einingsins einsamallir.»

»Tað hevði einki hopi verið í tí.»

»Kanska.« segði hann reittur, »men tað verður mín sak.»

Fyrstóðukvinnan lurtaði eftir, púra bilsin; Hon vildi ikki trúgva sinum egnu oyrum. Hart kvetti hon av: »Hvat hjálpar í tí hjá teimum? Teir eru glat-adir.»

»Tað er verri enn so,« segði Frobisher og hugdi so undarliga upp. »Teir eru einsamallir.»

Framvegis hugdi hann at Camille; frá tí lotu og inntil hann endiliga hvarv, trúgvi eg ikki, at hann sá av henni.

»Tygum eru galin.« rópti fyrstóðukvinnan. Hon vendi ser á móti mær í øði, sum at okkurt reðuligt fór at henda av min-um ávum: »Sig okkurt við hann.»

»Hoyr meg.« segði eg við Frobisher og tók í arm hansara og vildi tosa hann frá. »Bíða nú eitt syndur og lat okkum tala um tað...« Men hann risti meg av ser og hopaði undan, reitt sum hann óttaðist fyrri, at eg skuldi forða honum; hann reitti seg upp og studdi seg við tað neyðar hokjuna.

(Framhald)